

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

L.A. WEATHERLY

FOCUL
ÎNGERILOR

CARTEA A DOUA
DIN SERIA *ÎNGERI*

CAPITOLUL UNU

Foarfece era rece pe pielea cefei.

Mă aflu în baia camerei noastre de hotel și îmi țineam ochii închiși, încercând să ignor cât de tare detestam fiecare clinchet metalic și ciudata, cumplita senzație de ușurare care mi se răspândea încet pe tot capul. Cu toate că știam cât de necesar era să facem asta – firește că știam, doar fusese ideea mea –, asta nu însemna că trebuia să-mi placă. Nici lui Alex nu-i plăcea prea mult. De fapt, probabil că detesta partea asta cel mai mult dintre toate. Dar când l-am spus ideea mea, mai devreme în acea după-amiază, a recunoscut că și el se gândise la același lucru, iar acum, foarfeca lui nu ezita în timp ce o mânuia. Dacă nu aș fi sugerat eu asta, probabil că ar fi făcut-o el.

Totuși, era ciudat... că amândoi eram atât de grăbiți să facem ceva ce niciunul dintre noi nu dorea de fapt.

L-am auzit pe Alex punând foarfeca pe polița din baie.

– În regulă, cred că am terminat.

Părea nesigur. Îngrozită de ce mă așteptam să văd, am deschis ochii și m-am privit în oglindă.

Părul meu cândva lung era scurt acum. Foarte scurt. Nici măcar nu știu cum să-l descriu. Un fel de tunsoare *pixie*, numai că era complet haotică. Mai mult decât atât, nu mai era blond, ci un roșcat-auriu intens, care m-a făcut să mă gândesc la toamnă și la focuri de tabără. Aș fi crezut că se potrivește mai bine cu tenul meu decât castaniul,

dar acum... am înghițit un nod. În oglindă, ochii mei verzi erau mari și aveau o privire nesigură.

Nu semănam deloc cu mine însămi.

Și Alex se holba la mine.

– Uau! a rostit el. Este... o mare diferență.

Am vrut să mă răstesc: „Dar tot crezi că sunt frumoasă, nu?” Mi-am reprimat cuvintele. Nu conta dacă „mai eram frumoasă” – nu că m-aș considerat vreodată astfel, Alex fiind cel care credea asta. Important acum era să rămânem în viață. Din dormitor se auzea știrea care se difuzase nonstop din clipa în care deschisese televizorul: „Poliția îi caută cu asiduitate pe cei doi pentru a le pune întrebări... Repetăm, nu îi abordați, ci sunați la numărul de telefon pus la dispoziție... Se bănuiește că sunt înarmați și primejdioși...”

Am știut și fără să mă uit că arătau din nou poza mea din clasa a zecea, fotografie care probabil că se afla deja pe toate website-urile Bisericii Îngerilor din lume. Așa că, sinceră să fiu, schimbarea celui mai remarcabil lucru al înfățișării mele nu fusese o decizie tocmai greu de luat. Dar măcar nimeni nu știa cum arăta Alex. Exista o schiță a poliției, însă era amuzant de greșită – paznicul care se aflase la catedrală și-l amintise cu circa zece ani mai în vârstă și cu vreo 20 de kilograme mai gras față de cum era în realitate, și plin de mușchi ca un jucător de fotbal.

Nu-mi puteam lua ochii de la fata din oglindă. Era ca și cum o străină mi-ar fi furat chipul. Am luat dermatograful roșu, pe care îl rugasem pe Alex să mi-l cumpere, și m-am dat cu el pe sprâncene. Efectul a fost mult mai spectaculos decât m-am așteptat. Înainte, abia dacă îmi remarcam sprâncenele când mă priveam în oglindă. Acum, parcă se repezeau spre mine.

Asta eram eu acum.

Simțindu-mă ciudat de zguduită, am lăsat jos creionul și mi-am trecut degetele prin ce îmi mai rămăsese din păr. Jumătate din el era zburlit în sus, cealaltă jumătate atârna dreaptă. Undeva, cineva

ar fi dat bani buni pentru o astfel de tunsoare – de pildă, un foto-model fugar, care purta o rochie-sac prinsă cu ace de siguranță.

– Mă bucur că nu vrei să te faci frizer, i-am spus eu lui Alex. Fiindcă nu cred că treaba pe care ai făcut-o este foarte modernă.

El mi-a zâmbit și mi-a atins ceafa – m-am simțit ciudat de vulnerabilă că pielea de-acolo îmi era atât de expusă.

– Nimeni nu te va recunoaște, iar asta este ceea ce contează, a rostit el. Hristoase, aproape că nici măcar eu nu te-aș recunoaște.

– Oh! am exclamat eu.

N-am vrut să par atât de nefericită, dar gândul că Alex ar putea să nu mă recunoască era atât de... în neregulă.

Întâlnindu-mi privirea, m-a cuprins în brațe pe la spate și m-a strâns la piept. Creștetul capului meu abia dacă trecea de bărbia lui.

– Hei, a zis el privind-mă în ochii din oglindă. O să ne obișnuim amândoi cu noua ta înfățișare. Ești în continuare superbă, știi? Doar că arăți altfel, asta-i tot.

Am suspinat ușurată că el nu încetase să creadă că sunt frumoasă. Poate că era jalnic din partea mea, având în vedere tot ce se întâmpla în lume, dar se schimbaseră atât de multe deja și totuși Alex mă vedea cu aceiași ochi. Mi-am dorit ca acest lucru să rămână la fel pentru totdeauna.

– Mersi, i-am spus eu.

El și-a sprijinit bărbia de creștetul capului meu, părând amuzat.

– Ei bine, nu e nimic deosebit. Ai fi superbă și dacă ți-ai rade tot părul de pe cap.

Am râs.

– Hai să nu încercăm asta, bine? Cred că ce am făcut e o schimbare suficient de radicală pentru o singură zi.

M-am sprijinit de pieptul lui și i-am privit în oglindă părul negru, care îi era ciufulit, și ochii albaștri-cenușii. „Superb” era un cuvânt cu care l-aș fi descris pe Alex, nu pe mine. Uneori, încă simțeam un fior ca în dimineața de Crăciun în care mă gândeam

că acel băiat pe care îl iubeam atât de mult simțea același lucru pentru mine.

Între timp, părul meu nu încetase să fie scurt. Și nici foarte roșu. Aveam în continuare mici tresăriri de surpriză ori de câte ori mă vedeam, ca și cum mintea mea încă nu acceptase ce se întâmplase.

– Aș vrea să existe un soi de vopsea pe care s-o putem folosi și pentru aura ta, a rostit Alex după o pauză.

Am încuviințat din cap în timp ce îi mângâiam antebrățele musculoase.

– Știi. Va trebui să fim foarte atenți.

Aura mea – energia care înconjoară orice ființă – era argintie și violacee, combinația distinctă care identifica pe cineva pe jumătate înger, pe jumătate om. Orice înger care ar fi văzut-o ar fi știut instantaneu ce eram – singurul om-înger din lume, un neam care încercase să-i distrugă pe toți. Totuși, era un risc inevitabil, asta dacă nu aveam de gând să trăim în vreo peșteră.

– În orice caz, să sperăm că, acum, oamenii nu vor mai încerca să mă împuște atât de des, am spus eu.

– Asta și este ideea, a fost el de acord. Pentru că, știi... vreau să mai rămânem împreună ceva vreme.

Ochii lui au licărit a aducere aminte, iar eu am știut ce gândea fără a trebui să fac vreun efort, pentru că și eu m-am gândit la același lucru. La cea mai cumplită zi din viețile amândurora, cea precedentă, când mă ținuse în brațe și crezuse că am murit. Brațele mele le-au apăsat pe ale lui. Adevărul era că *murisem*. Dacă Alex nu s-ar fi aflat acolo și nu m-ar fi adus înapoi, n-aș mai fi fost în viață.

– Asta vreau și eu, am rostit cu voce joasă. Pandantivul cu cristal în formă de lacrimă dăruit de el a sclipit în lumină. Să rămânem împreună vreme foarte, foarte îndelungată.

– Așa să fie! a zis Alex.

Am văzut în oglindă cum capul i se apleacă și m-am cutremurat când buzele lui calde mi-au atins gâtul. Apoi, și-a ridicat privirea

și a ascultat noua voce de la televizor – o telespectatoare cu accent sudist.

– Probabil că este bolnavă, asta-i tot. Dar fiindcă e bolnavă psihic, asta nu înseamnă că nu-i primejdioasă. Îți poți da seama din acea fotografie – are o *privire* dementă în ochi...

De fapt, în clipa aceea, ochii mei exprimau o îngrijorare extremă. Eu și Alex ne-am întors în dormitor. La televizor, cei doi noi prezentatori dădeau din cap cu gravitate, fiind de acord că da, probabil că eram nebună de încercasem să comit un „act de terorism“ împotriva Bisericii Îngerilor – așa numea presa încercarea mea de a bloca poarta dintre lumea îngerilor și a noastră.

M-am așezat pe pat. Biserica susținea că încercasem să pun o bombă în catedrală, că îi uram pe îngeri atât de mult, încât plănuisem s-o arunc în aer fără să țin cont de miile de credincioși aflați acolo pentru a fi martorii sosirii celui de-al Doilea Val. Eu, o teroristă dementă care pune bombe! Ar fi fost amuzant dacă eu și Alex nu ne-am fi aflat într-o primejdie atât de mare.

Pe ecran au apărut imagini ale catedralei din Denver filmate în ziua precedentă – marele său dom alb și coloanele masive, parcare sa ticsită cu mașini și oameni. Și înaltele uși argintii larg deschise în timp ce nenumărați îngeri ieșeau pe ele. Mai văzusem filmarea de câteva ori, dar tot nu-mi puteam lua ochii de la ea. Priveam cu fascinație morbidă cum aripile îngerilor scânteiau aurii în lumina amurgului, în vreme ce aceștia se revărsau din catedrală ca un râu de lumină și măreție. În forma lor eterică, în mod normal îngerii nu puteau fi văzuți decât de oamenii cu a căror energie se hrăneau, dar făcuseră o excepție când cel de-al Doilea Val a invadat lumea noastră. Nate ne spusese că doriseră să audă ovațiile oamenilor. Vitele aclamându-și măcelarii.

Al Doilea Val și eu eram marile știri ale zilei. Se părea că toți oamenii de pe planetă dezbăteau ce însemna asta – dacă filmările cu îngerii erau truate sau nu, iar dacă nu, ce însemna asta pentru lumea noastră. Emisiunile de știri au reluat la nesfârșit aceleași

imagini, cu titlul „Sosirea îngerilor“ rulând în partea de jos a ecranului. Apoi, după ce s-au plictisit de asta, comentatorii au preluat apeluri de la oameni din toată țară – oameni care văzuseră sosirea îngerilor, oameni care își doreau să fi văzut sosirea îngerilor, oameni care aveau impresia că mă văzuseră, oameni care își doreau să mă fi văzut pentru a-mi fi dat „ce meritam“.

Am privit încordată, încă nevenindu-mi a crede că, în urmă cu doar șase săptămâni, viața mea fusese relativ normală – sau cel puțin atât de normală cât poate fi în condițiile în care ai capacități paranormale și îți place să repari mașini. Iar apoi, am făcut o citire pentru Beth Hartley, o fată de la liceul meu, din Pawntucket, New York. O văzusem alăturându-se Bisericii, îmbolnăvindându-se și devenind apatică. Încercasem s-o opresc, dar nu reușisem, iar între timp, un înger pe nume Paschar prevăzuse că eu eram cea care avea să-i distrugă pe toți.

Am suspinat privind îngerii care zburau de-a lungul ecranului. Dumnezeu, cât de tare îmi doream ca Paschar să fi avut dreptate! M-am gândit la mama, cum stătea pierdută în gânduri, mintea fiindu-i pentru totdeauna distrusă de ceea ce îi făcuse Raziel – uram să-l numesc „tată“ pe acel înger, nu merita acel cuvânt. Și nu era singura. Milioane de oameni fuseseră afectați la fel de rău de îngeri. Iar alte milioane probabil că erau afectate chiar în secunda aceea, în vreme ce toți cei care sunau la emisiune jubilau vorbind despre iubirea îngerilor.

„Iubirea îngerilor.“ Aceste cuvinte îți lasă un gust amar când știi că îngerii sunt aici pentru a se hrăni cu energia oamenilor, de parcă lumea noastră ar fi ferma lor piscicolă. Iar fiindcă avea ceva ce se numea „arsura îngerului“, erau considerate creaturi ale frumuseții și bunătații, cu toate că energia victimelor acestora dispărea sub atingerea lor. Rezultatul putea fi o boală psihică, așa cum a avut mama, sau scleroză multiplă, sau cancer, sau aproape orice altă boală debilitantă care există. Pentru că atunci când un înger se hrănea cu energia ta existau doar două certitudini: unu, erai afectat pentru

totdeauna, într-un mod cumplit, irevocabil... și doi, îi venerai pe îngeri până în ziua în care mureai.

M-am uitat la Alex, care ședea lângă mine, și i-am studiat liniile ferme ale chipului, genele negre care îi bordau ochii, gura care implora să-mi pun degetul pe ea și să-i trasez conturul. Până să împlinească Alex 16 ani, toată familia lui fusese distrusă de îngeri. Acum, zeci de prieteni de-ai lui erau morți din pricina lor.

Tatuajul negru, „AK“, de pe bicepsul lui nu provenea de la „Alex Kylar“, ci de la „Angel Killer“.

Alex era singurul ucigaș de îngeri care mai rămăsese. Singura persoană din lume care știa cum să lupte cu ei. Gândul că i s-ar putea întâmpla ceva era ca un brici care îmi tăia inima, iar planul nostru de a găsi și antrena alți ucigași de îngeri nu prea avea cum să ne țină departe de bătaia focului. O parte din mine dorea să ne ducem să trăim într-o peșteră sau pe culmea unui munte tibetan, sau în mijlocul unei mlaștini de undeva – în *orice* loc îndepărtat și sigur, ca să putem fi împreună pentru totdeauna și să nu trebuiască să ne mai facem griji niciodată. Dar nu aveam de ales și amândoi știam asta. Indiferent ce simțeam unul pentru celălalt, trebuia să facem ceva în legătură cu cele ce se întâmplau.

M-am sprijinit de Alex, iar el m-a cuprins cu un braț și m-a tras lângă el. Maxilarele îi erau încordate – numărul special la care puteai suna dacă mă vedeai apăruse din nou pe ecran.

– Dumnezeu, tare sunt tentat să mai rămânem aici câteva zile, a murmurat el. Nimeni nu se așteaptă să te ascunzi atât de aproape de Denver. Ar trebui să așteptăm până când lucrurile se vor calma puțin, astfel încât...

– Alex, stai...

Alarma interioară a început să răsunе brusc și am simțit că mi se face rău din pricina tensiunii. „Recepția“, am gândit eu.

Am văzut cu ochii minții tejeheaua ușor ponosită a recepției unde eu și Alex ne cazasem cu o noapte în urmă, amândoi fiind atât de obosiți, încât ne clătinam. Era acoperită cu sticlă sub care fusese

Resătinsă o hartă a motelului. Era și un clopoțel de modă veche acolo, genul care are un mic buton deasupra, pentru ca oamenii să poată atrage atenția recepționarului. Detaliile ne semnificative se accentuau în capul meu, părându-mi-se întunecate și amenințătoare. Trebuia să mă duc acolo. *Acum!*

Îngrijorarea a apărut pe chipul lui Alex.

– Willow? Ce este?

– Sunt în regulă, doar că... trebuie să mă duc să verific ceva, am rostit eu.

Am văzut că a dat să protesteze împotriva ideii mele de a părăsi camera de motel, apoi și-a dat seama ce am vrut să spun.

– Da, bine, a zis el. Ai grijă.

Am încuviințat din cap. Apoi, am tras adânc aer în piept și am plecat să-mi caut îngerul.

Ea mă aștepta acolo – versiunea mea radiantă și înaripată, îngerul fără nimb care făcea parte din mine. Aripile îi erau strânse cu grație la spate și am văzut că și părul ei era scurt acum, încadrându-i fața senină. Umerii mi s-au relaxat puțin. Simplul fapt de a fi alături de ea era o alinare.

Cu un declic mental, mi-am înlocuit conștiința cu a ei și am ieșit din forma omenească. Aripile de înger mi s-au întins larg, iar dintr-o fălăire a lor, am trecut prin acoperișul motelului și m-am avântat în după-amiaza târzie din Colorado. Zborul. Chiar și în asemenea momente, simțeam un fior de plăcere. Încă făceam cunoștință cu sinele îngeresc, fiindcă în cea mai mare parte a vieții mele habar n-avusesem de existența lui.

Aerul rece de noiembrie îmi mângâia aripile în timp ce zburam spre clădirea recepției. Am mai fălăit o dată din ele, scurt, am trecut prin perete și l-am văzut pe recepționarul din noaptea precedentă sprijinit într-un cot pe teighea și vorbind la telefon. Se uita la un televizor aflat într-un colț al holului.

De pe ecran, fotografia mea din liceu îi zâmbea.

– Ei bine, n-aș putea spune cu certitudine, dar... da, sunt al naibii de sigur, a rostit el. Au venit noaptea trecută, pe la ora zece, părând morți de oboseală, apoi, azi-dimineață, i-au zis managerului că vor camera pentru încă o noapte. Încă sunt acolo. Din câte știu, au fost acolo toată ziua.

Am simțit cum teama îmi sugrumă gâtul. Măcar nu știa că Alex fusese plecat o vreme, când ieșise ca să cumpere vopseaua de păr și foarfeca. Am plutit în jos și am aterizat. Mocheta mi s-a părut ciudată și inconsistentă sub picioarele mele eterice. În camera de hotel, varianta mea omenească ședea în continuare pe pat, degetele lui Alex fiind strâns împletite cu ale ei.

– În curând, ar trebui să vină ca să plătească pentru noaptea suplimentară. Vreți să îi rețin până veniți? Oh, bine... da, înțeleg...

În spatele teighelei, o recepționeră stătea în picioare și îl privea cu ochi măriți. Când bărbatul a închis telefonul, l-a întrebat:

– Ei, cum e?

– Tipa a spus să nu mă apropii de ei. O să trimită imediat pe cineva. Chiar acum, o mașină a poliției vine încoace, e la doar câteva străzi distanță. Recepționarul a clătinat din cap. N-ar fi tare să fie ei? Fugari primejdioși care se ascund într-un orașel adormit precum Trinidad...

N-am auzit restul, deja mă grăbeam să mă întorc în cameră, bățând cu putere din aripi. Mi-am regăsit sinele omenesc și m-am contopit cu el. Ochii mi s-au deschis.

– Recepționarul de noaptea trecută ne-a recunoscut, am rostit eu repede. Poliția este pe drum încoace.

Alex a înjurat în timp ce a țâșnit în picioare.

– În regulă, nu mai rămânem, trebuie să plecăm *acum!*

Și-a deschiat blugii pentru a-și prinde tocul pistolului sub betelia lor, iar după ce acesta nu s-a mai văzut, s-a dus în baie, a luat dermatograful și vopseaua de păr și le-a pus în pungă în care le luase de la magazin, împreună cu lungile șuvițe ale părului meu tăiat, care căzuseră pe dușumea. A șters cu un prosop toate suprafețele,

Respectându-l pe cel din urmă, am îndepărtat orice urmă a vopselei de păr, apoi l-am pus și pe acesta în pungă.

Încercând să rămân calmă, am băjbăit după pantofii negri cu toc, singurii pe care îi mai aveam. Apoi, am auzit ce se spunea la televizor și mi-am ridicat privirea. Măinile mele și-au încetinit mișcările și s-au oprit.

– ...o dramatică evoluție a situației tocmai ne-a fost dezvăluită de către oficialii poliției din Pawntucket, New York. Aceasta a avut loc noaptea trecută, în Nesbit Street, în fosta casă în care a locuit presupusa teroristă Willow Fields...

Casa mătușii Jo a apărut pe ecran. Am auzit un icnet puternic și, de undeva de departe, mi-am dat seama că eu îl scosesem. Am rămas încremenită, mintea mea fiind incapabilă să proceseze ce vedeam.

Casa în care locuisem de la vârsta de nouă ani era în flăcări.

Nu exista nicio îndoială, în ciuda filmării tremurate, care părea că fusese făcută cu un telefon – era casa victoriană a mătușii Jo, care trosnea și se prăbușea. Până și ornamentele de grădină din curtea din față ardeau. Am deslușit doar unul dintre pitici, învăluit în flăcări ca un ciudat spirit al focului.

Imagina s-a schimbat cu a ruinelor înnegrite printre care scoțeau pompieri. Tot etajul casei dispăruse, numai niște degete scheletice negre se șteau pe ici, pe colo. Am privit o bucată de perete violaceu pătat cu funingine. Dormitorul meu.

– ...cauză necunoscută, deși poliția suspectează că vinovați de acest incendiu ar putea fi justițiarii de la Biserica Îngerilor. Conform primelor rapoarte, se pare că nu există supraviețuitori. Se presupune că trupurile celor două femei găsite printre ruine ar aparține Mirandei și Joanei Fields, mama și mătușa lui Willow Fields...

Pe ecran au apărut doi saci pentru cadavre scoși pe târgi dintre rămășițele carbonizate ale casei.

CAPITOLUL DOI

Am început să tremur în timp ce lumea întregă îmi bubuia în urechi. Pe ecran, unul dintre pompieri a alunecat pe moloz, iar eu am privit fără cuvinte cum sacul cu o formă mult prea umană s-a mișcat pe targă.

– Willow! Alex s-a lăsat pe vine în fața mea, vocea fiindu-i aproape aspră în timp ce m-a apucat de umeri. Îmi pare rău, dar, dacă nu plecăm dracului de-aici, noi vom fi următorii. *Haide!*

Am izbutit cumva să încuviințez din cap. Nu puteam respira, tot trupul parcă îmi era zdrobit de greutatea imaginilor văzute. *Mama.* M-am ridicat, am luat de pe noptieră mica fotografie cu mine lângă o salcie și am băgat-o cu degete tremurătoare în buzunarul blugilor. Era tot ce-mi mai rămăsese din vechea mea viață. Lăsând televizorul deschis, Alex a întredeschis ușa și s-a uitat pe furiș afară.

– Liber, a șoptit el întorcându-se pe jumătate și întinzând mâna spre mine. Ai grijă să nu pară că ne grăbim. Dar fii gata s-o iei la fugă.

„Nu există supraviețuitori, nu există supraviețuitori.“ Cuvintele îmi bubuiau în cap în timp ce străbăteam parcare ținându-ne de mână. Singurii oameni care se vedeau erau un cuplu ce își descărca bagajele din mașină, dar niciunul dintre ei nu s-a uitat la noi. Când am ajuns la motocicletă, Alex mi-a dat casca și a băgat punga de plastic în *top case*¹. În vreme ce îmi prindeam curea căștii, mi-am simțit degetele butucănoase și neîndemânate.

¹ Geantă care se fixează pe codița motocicletei (n.tr.)